

9,40 Lt 2010 gegužė-birelis

Svajonų
ROMANAI

SANDRA MARTON
Parduota nuotaka

Seicbų Magnofonai

Knygute.lt

Sandra Marton
(Sandra Marton)

PARDUOTA NUOTAKA

Romanas

Versta iš Sandra Marton,
The Sheikh's Wayward Wife, 2008

© Sandra Marton, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Golf Money, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

Stovėdamas terasoje, atsiveriančioje iš didžiosios pokylių salės, jis žiūrėjo į tuščią paplūdimį ir jūrą. Žvaigždžių mirgančioje padangėje kabėjo mėnulio pjautuvas, panašus į rytietišką dramblio kaulo kardą. Pro atdaras duris girdėjosi smagūs pokalbiai, liejosi muzika, o jis stovėjo vienas. Vienišas ir piktas.

Nakties oras buvo švelnus, vaizdas kerintis, bet Khalilis atvažiavo į Alancharą verslo reikalais, ne ieškoti malonumų. Tik apie verslą kol kas niekas nė neužsiminė.

Visa aplinka jam buvo puikiai pažįstama: didžiuliai maurų rūmai, baltas smėlis, beribė jūra. Čia, Alancharoje, šiuose rūmuose, jis gimė. Kad atliktų pareigą. Legendos pasakoja, jog jo giminė - sena kaip jūra, amžina kaip dykuma. Kažkada ši šalis buvo užkariautoja, o dabar grumiasi dėl išlikimo visiškai pasikeitusiame pasaulyje.

Khalilis visada mylės šią šiurkštaus grožio žemę, bet gyvens Niujorke, kur praleido jau dešimtmetį.

Dailų vyriškų bruožų veidą aptemdė pykčio šešėlis.

Khalilis atskrido ankstyvą rytą, iškvietas, kaip sakė tėvas, dėl neatidėliotino reikalo. Kvietimą gavo labai nepatogiu laiku, bet manė turįs rodyti pagarbą vyresniajam, nors ir nepri-tarė seniems papročiams.

Jo tėvas buvo sultonas, tad kvietimas atrodė dar svarbesnis.

Perskaitęs elektroninį laišką, Khalilis tyliai nusikeikė, tada paskambino susitarti dėl as-meninio lėktuvo ir išskrido palikęs milijoninį sandorį ant stalo ir naują meilužę lovoje. Po keleto valandų išlipo iš lėktuvo pasirengęs viskam...

Namai jį pasitiko taip, tarsi būtų grįžęs tie-siog paviešėti.

Šeichas Khalilis al Kadaras, Alancharos kronprincas, savo tautos gynėjas, Liūto ir Ka-lavijo sosto įpėdinis, ir, kiek pačiam žinoma, kokio tuzino kitų titulų savininkas, susigrūdo rankas į kelnių kišenes ir atsiduso.

Tėvas, kaip paprastai, šiltai jį pasveikino.

- Nuostabu, mano sūnau, - pasakė. - Neuž-gaišai kelyje.

- Žinoma, neužgaišau, tėve, - atsiliepė Khali-lis. - Prašei kuo skubiau grįžti.

- Taip, tikrai, - sultonas linktelėjo, kai viena

meilužė pasislinko arčiau ir kažką sušnabždėjo, tada paplojo Khaliliui per petį. - Bet kaip tik dabar turiu verslo reikalų.

- O kaipgi tas skubusis reikalas?

- Truputį vėliau, - tarė sultonas ir išskubėjo.

Minutės virto valandomis, o smalsumas - nekantrumu. Khalilis virė pykčiu, susierzinęs vaikštinėjo iš kampo į kampą. Nuotaika dar labiau subjuro, kai vėlyvą popietę tėvo asmeninis sekretorius pabeldė į kambario duris ir pranešė, kad sultonas su juo susitiks per šiandienos iškilmingus pietus.

Vien nuo šios minties gali surakinti žandikaulius.

Negi apie *skubius* reikalus kalbamasi aplinkui sukiojantis dviem šimtams žmonių?

Khalilis stengėsi būti malonus, bet jautė, kaip kantrybė senka. Galiausiai atsiprašė svečių ir išėjo į terasą. Pažvelgęs į laikrodį, ėmė žingsniuoti po ją galvodamas, kas, po velnių, čia dedasi, ir...

Kas ten?

Iš rūmų šešėlio išniro figūra ir nuskubėjo prie jūros. Khalilis susiraukė. Kas čia galėtų būti? Vėlus metas. Negana to, teritorija privati, skirta tik sultono namiškiams, atidžiai saugoma.

Kas nors iš svečių? Ne. Žmogus vilkėjo dželabą¹ su gobtuvu. Vyrišką drabužį. Bet vyrai ši vakarą dėvi tamsius smokingus.

Khalilis priėjo prie turėklų.

Žinoma, tai negali būti vyras - per smulkus. Nebent berniukas. Tarnas... Bet jis turėtų žinoti, kad sultonas, senųjų papročių gerbėjas, bus nepatenkintas dėl sumanymo pasivaikščioti karališkąja žeme.

Berniukas priėjo prie vandens. Khalilis prisimerkė. Taip tik atrodo, ar iš tiesų jo nugara ir pečiai panašūs į vaiko?

Po akimirkos žengė dar žingsnį. Jūra aplink kulkšnis suputojo, dželaba sušlapo ir prilipo prie kojų.

Ką, po velnių, jis sumanė?

Kvailas klausimas. Vaikas brido tiesiai į jūrą... Jūrą, kuri šėlo vos už dvidešimties pėdų nuo kranto, knibždanti alkanų žmogėdrų ryklių.

Khalilis nusikeikė, įsikibo turėklų ir iš terasos nušoko į smėlio paplūdimį.

1 Viršutinis arabų vyrų drabužis. (Čia ir toliau - vert. past.)

Širdis daužėsi lyg pašėlusi, kai Laila slinko pro haremo duris. Mergina neabejojo, kad visi tą girdi, bet ir pati nustebo, iš kur atsirado tiek ryžto.

Ji išsmuko nepastebėta apsaugininkų. Aišku, savęs jos taip nevadino. Dvi nuolat ją stebinčios moterys buvo tarnaitės, kaip sakė tėvas, o kai Laila dėbtelėjo į jį ir pasiteiravo, kokios trečio tarno - didžiulio galvažudžio raupsuotu veidu ir be dantų - pareigos, paaiškino, kad Achmedui pavesta ją saugoti.

- Alanchara galėtų atrodyti kaip pasakų šalis, - tarė jis, - bet taip nėra.

Na, tikra tiesa. Alanchara, kurioje netrūksta minaretų ir maurų laikų arkų, kelia prisiminimų apie arabiškas naktis, bet pastarųjų dienų įvykiai įrodė, kad tikrovė kitokia.

Šiąnakt ji apie tai negalvos. Ir pasistengs pabėgti. Tik klausimas kaip?

Laila ir vadinamieji tarnai buvo apsistoję atskirtoje rūmų dalyje. Kitados jos būta labai gražios, bet marmurinės grindys per laiką išsimindė, šilkiniai kilimai nusidėvėjo, o sienos pajuodo. Languose, atsiveriančiuose į tuščią

ilgą paplūdimį, buvo įtaisytos metalinės grotos. Durys į rūmus rūpestingai užsklęstos, o tos, pro kurias galėjai patekti į paplūdimį, užrakintos - lyg būtų nevarstomos visą šimtmetį. Kitaip sakant, Laila įkliuvo.

Bet vėliau, prieš pat saulėlydį, nusišypsojo laimė: pasirodė laivas. Tiksliau - jachta. Ir nuleido inkarą šalia paplūdimio. Gal už kokių dviejų trijų, o gal keturių šimtų jardų, bet ką reiškia toks atstumas nevilties apimtai merginai?

Kaip ten patekti? Mažiau nei po dvidešimties minučių atsakymas buvo rastas.

Laila rado plaukų smeigtuką.

Ne kokį kioskuose parduodamą niekutį, o žalvarinę ir varinę smeigę. Gal net auksinę. Svarbiausia - kad ji buvo didelė ir tvirta...

Lilai pavyko išlaužti laukinių durų spyną, vos tik pagrobėjai užkabino ją nakčiai. Pasirodo, matyti seni filmai, kuriuose ryžtingos herojės skrybėlaitės smeigtuką paverčia įrankiu, davė naudos.

Ji paslėpė smeigę sienos plyšyje ir laukė. Moterys atnešė lėkštę valgio, paskui iškrypavo su Achmedu. Laila pasukiojo maistą, bet nelietė. Moterys greitai grįžo. Ji leidosi numaudoma,

nušluostoma ir net papudruojama, bet kai jos siektelėjo naktinių marškinių, papurtė galvą ir apsimetė sušalusi. Moterys suprunkštė. Kodėl gi ne? Joms viskas kėlė juoką: šviesūs Lailos plaukai, žydros akys, blyški oda ir kaulėtas - jų akimis - kūnas. Tai, kad jai vėsu, nors temperatūra, ko gero, tik keletu laipsnių žemesnė nei savaiminio užsidegimo, buvo dar viena priežastis prunkšti.

Taigi moterys apvilko ją ne naktiniais, o džela.

- Dabar miegok, - paliepė viena, ir Laila klusniai nužingsniavo į jai skirtą nišą.

Išgirdusi žemę drebinantį choro knarkimą, pirštų galais nutipeno prie užrakintų durų.

Keletą minučių meistriškai pabadė spyną smeigtuku ir išsilaisvino.

Troško lėkti jūros link, bet bijojo, kad kas nors nepamatytų pro rūmų langus. Ji turėjo atrodyti kaip atsitiktinis praeivis, todėl lėtai ėmė žingsniuoti smėliu. Pasiekusi vandenį sudvejojo, ar nusivilkti dželabą, nes nežinojo, ką ras inkaru pritvirtintame ir ramiai ant bangų besisupančiame laive. Laila tematė vandenį...

Kažkas prie jos bėgo.

Didelis. Sunkus.

Vyras.

Stiprios rankos apsviję ją iš nugaros. Pakėlė. Laila riktelėjo iš baimės ir įsiūčio. Nejaugi Achmedas taip greitai susivokė?

Ne, čia visai ne Achmedas.

Kūnas, prigludęs prie jos, buvo tvirtas ir liešas, be jokių riebalų klosčių. Rankos raumeningos. Net kvapas ne Achmedo. Baisusis Lailos apsaugininkas dvokė prakaitu ir riebalais, o ją pakėlęs ir dabar dėl patiriamų smūgių niurnantis vyras kvepėjo jūra ir brangiu odekolonu.

Negi ištrūkusią iš žmonos ieškančio riebaus plėšiko nagų, - nustebo Laila, - ją išprievartaus švara kvepiantis nepažįstamas stipruolis?!

Staiga mergina liovėsi galvojusi ir suklykė. Šauksmas pervėrė Khaliliui ausis. Moteris? Padaras, kuris kaunasi su juo lyg laukinis, visai ne berniukas, o moteris.

Tikra moteris.

Laikydamas ją atsilošusią Khalilis neabejojo dėl lyties. Drabužio gobtuvas nusmuko, neklusnūs šilkiniai plaukai ėmė plaikstyti jam aplink veidą, sėdmenys spaudėsi prie klubų, o krūtys...

Jis kone čiupė jas delnais.

O Ištarė², kas čia dedasi?

Khalilis neabejojo tik dėl vieno - dabar ne laikas aiškintis. Ji iš paskutiniųjų stengiasi ištrūkti. Na, gerai, jis paleis, jei tik moteris nemėgins jo nužudyti. Gal jis ir perdeda, bet jos alkūnės aštrios, o smūgiuoja į pilvą, keliai būgnija blauzdikaulius...

Jos sėdynė... Mažutė. Tvirta. Elegantiška. Trinasi jam į slėpsnas, o išdavikas jo kūnas jau pasirengęs...

- *Bass*, - suurzgė jis. - *Bass!*

Tikriausiai komandai *stok* paklustų ir tigras. Khalilis sukriokė, tvirčiau ją suspaudė ir prikišo lūpas prie pat ausies.

- *Shismak?*³ - griežtai paklausė.

Moteris nieko neatsakė, bet kas atsakytų tokią akimirką? Vis dėlto atrodė logiška paklausti, kas ji tokia, koks jos vardas.

Svarbiausia, kad juodu tebešoko bangų mūšoje - ji kovėsi kaip laukinė katė, o jis bandė ją suvaldyti...

2 Ištarė - asirų ir babiloniečių meilės, vaisingumo ir karo deivė.

3 Koks tavo vardas?

Stengėsi negalvoti apie stangrius jos sėdmenis, putlią krūtinę...

Negi jis kraustosi iš proto? Bet kam tai rūpi? Ši moteris - įsibrovėlė. Ką ji čia veikia? Kaip pateko pro vartus, nepastebėta sargybinių? Atėjo pasiplaukioti vidurnaktį? O gal bando nusižudyti?

Tolumoje pasigirdo žingsniai. Atsigręžęs Khalilis išvydo dvi link jų plumpsinčias apkūnias moteris ir didžiulį vyrą.

Šio rankoje blykstelėjo ašmenys.

- Mesk, - arabiškai suurzgė Khalilis.

Vyras čiuožtelėjęs sustojo, išpūtė akis ir parpuolė ant kelių. Tą patį padarė ir moterys.

Akimirką niekas nejudėjo, net nepažįstamoji jo glėbyje. *Gerei*, - pamanė Khalilis, atgręžė ją, tada pastatė ant kojų.

Įsirėmęs rankomis į klubus, jis išbėrė tiradą, bet Laila nelabai ką suprato. Tiksliau, *nieko* nesuprato. Kodėl pagrobėjai suklupe priešais ją užpuolusį beprotį?

Įkvėpusi oro, ji nusibraukė nuo veido šlapius plaukus. Ir prisiminė keletą užgaulių žodžių. Laila moka juos ištarti, tik nežino reikšmės, bet negi šią akimirką tai svarbu?

- *Ibn Al-Himar*⁴, - šniokštė ji. - *Inta khaywan!*⁵

Viena iš moterų klyktelejo prislopintu balsu, kita sudejavo. Achmedas pakilo ant kelių, bet ją sučiupęs vyras sulaikė ją.

Tada sugriebė jai už riešo ir užlaužė ranką.

- *Shismak?* Koks tavo vardas? - riktelėjęs palenkė galvą taip, kad jūdviejų akys atsidūrė beveik viename lygyje.

Ką tai reiškia? Lailos arabų kalbos žinios beveik išseko. Geriausia, ką ji gali padaryti, - pakelti smakrą ir sviesti paskutinį keiksmą iš apgailėtino savo žodyno.

- *Shismak*, - iškošė pro sukąstus dantis ir pridūrė: - *Yakhreb beytak!*⁶

Kad ir ką ji dabar pasakė, tai pasiteisino.

Vyras žiūrėjo į ją kaip į beprotę. Moterys užsidengė veidus rankomis. Achmedas staigiai pašoko ir ištiesė delną, bet išgirdęs urzgimą atsitraukė.

Grupelė tylėjo, buvo girdėti tik jūros šniokštimas. Užpuolikas tvirčiau suspaudė ranką ir kilstelėjo - Lilai užgniaužė kvapą....

4 Keiksmožodis, apytiksliai: Kalės vaike!

5 Žvėrie!

6 Kad tavo namai sugriūtų!